РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

22 юни 2011 година *

По дело C-399/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Nejvyšší správní soud (Чешка република) с акт от 23 септември 2009 г., постъпил в Съда на 16 октомври 2009 г., в рамките на производство по дело

Marie Landtová

срещу

Česká správa sociálního zabezpečení,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н J.-C. Bonichot, председател на състав, г-н K. Schiemann (докладчик), г-н L. Bay Larsen, г-жа A. Prechal и г-н E. Jarašiūnas, съдии,

* Език на производството: чешки.

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,
секретар: г-н K. Malaček, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 ноември 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Landtová, от г-н V. Vejvoda, advokát,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek и г-н D. Hadroušek, в качеството на представители,

— за словашкото правителство, от г-жа B. Ricziová, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-жа K. Walkerová и г-н V. Kreuschitz, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 март 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 12 ЕО, както и на член 3, параграф 1, член 7, параграф 2, буква в), член 10 и член 46 от Регламент

(ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35 и поправка в ОВ L 32, 6.2.2008 г., стр. 31), изменен с Регламент (ЕО) № 629/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 г. (ОВ L 114, стр. 1 ; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 227) (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“), както и на точка 6 от част А от приложение III към Регламент № 1408/71.

2 Запитването е представено в рамките на спор между г-жа Landtová, гражданка на Чешката република, пребиваваща в тази държава членка, и Česká správa sociálního zabezpečení (чешки социалноосигурителен орган, наричан по-нататък „správa“) по повод на размера на частичната пенсия за осигурителен стаж, която последният ѝ е отпуснал.

Правна уредба

Право на Съюза

3 Съгласно осмо съображение от Регламент № 1408/71:

„като има предвид, че заетите и самостоятелно заетите лица, които се движат в рамките на Общността, следва да подлежат на прилагане на схемата за социална сигурност на една-единствена държава членка, за да се избегне припокриване на приложимите национални законодателства и усложненията, които биха могли да произтекат от това“.

4 Член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда, че „[с]ъобразно особените разпоредби на настоящия регламент лицата, които пребивават на територията на една от държавите членки, за които се прилага настоящият регламент, подлежат на същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството, на която и да е държава членка, както гражданите на съответната държава“.

5 Член 6 от същия регламент гласи:

„Съобразно разпоредбите на член 7, 8 и 46, параграф 4, настоящият регламент заменя, по отношение на уредените от него лица и въпроси, разпоредбите на всяка конвенция за социално осигуряване, която обвързва:

а) изключително две или повече държави членки, или;

[…]“

6 Член 7, параграф 2, буква в) от Регламент № 1408/71 гласи:

„Независимо от разпоредбите на член 6, продължават да се прилагат:

[…]

в) някои разпоредби на конвенциите за социално осигуряване, сключени от държавите членки преди датата на прилагане на настоящия регламент, при условие че те са по-благоприятни за бенефициерите или когато те произтичат от някои исторически обстоятелства и тяхното действие е ограничено във времето, ако тези разпоредби са посочени в приложение III“.

7 По смисъла на член 10, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1408/71:

„Ако в настоящия регламент не е предвидено друго, придобитите съгласно законодателството на една или повече държави членки парични обезщетения за [...] старост [...] не подлежат на никакво намаление, изменение, спиране, прекратяване [...] заради факта, че получателят пребивава на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира институцията, която отговаря за изплащането на обезщетенията".

8 Приложение III към този регламент, озаглавено „Разпоредби на конвенции за социално осигуряване, които остават приложими, независимо от разпоредбите на член 6 от регламента — Разпоредби на конвенции за социално осигуряване, които не се прилагат за всички лица, за които се прилага регламентът", в своята точка 6 от част А, озаглавена „Чешка република — Словакия", запазва в сила, inter alia, член 20 от двустранното споразумение между Чешката република и Словашката република, сключено на 29 октомври 1992 г. на основание на мерките, предназначени да уредят положението след разделянето на 31 декември 1992 г. на Чехословашката федерална република (наричано по-нататък „споразумението").

Споразумението

9 Член 20, параграф 1 от споразумението предвижда, че „осигурителните периоди, завършени преди датата на разделянето на Чехословашка федерална република се считат за осигурителни периоди, завършени в договарящата държава, на чиято територия се намира седалището на работодателя на осигуреното лице към датата на разделянето или към деня, предхождащ тази дата".

Националното право

10 Съгласно член 89, параграф 2 от Конституцията на Чешката република (основен закон № 1/1993) „придобилите изпълнителна сила решения на [Ústavní soud] са задължителни за всички органи и юридически лица“.

11 Член 28 от Закон № 155/1995 относно обезщетенията за старост гласи, че „осигуреното лице има право на пенсия, ако е завършило необходимия осигурителен период и е достигнало до предвидената пенсионна възраст, ако отговаря на останалите предвидени в настоящия закон условия“.

12 С решение от 25 януари 2005 г. (III. ÚS 252/04, наричано по-нататък „решението на Ústavní soud“) Ústavní soud (Конституционен съд) приема, че член 20, параграф 1 от споразумението трябва да се прилага в смисъл, че „на гражданин на Чешката република, който отговаря на законовите изисквания да получи право на пенсия, чийто размер по силата на националното (чешко) законодателство е по-висок от размера, предвиден в [споразумението], [Správa] е длъжна да гарантира, че пенсионното обезщетение ще му бъде изплатено в размер, съответстващ на по-голямата претенция за пенсия в съответствие с националното законодателство и да вземе решение за допълване на размера на получената от другата договаряща страна пенсия за осигурителен стаж, отчитайки размера на пенсията, получена в съответствие със [споразумението] от тази друга договаряща страна, като по този начин избегне двойното изплащане на две пенсии за един и същ осигурителен стаж, предоставени от две различни [социалноосигурителни институции]“.

13 Освен условието за чешко гражданство Ústavní soud поставя ползването от горепосочения начин на изчисляване в зависимост от друго кумулативно условие, тоест това заявителят на обезщетението да пребивава на територията на Чешката република.

Фактите по главното производство и преюдициалните въпроси

14 Г-жа Landtová е пребиваваща на територията на Чешката република чешка гражданка, която от 1964 г. до 31 декември 1992 г. работи на територията на Чехословашката федерална република. След разделянето на тази държава тя се труди до 31 август 1993 г. на територията на Словашката република, а впоследствие, от 1 септември 1993 г. — на територията на Чешката република.

15 На 20 юни 2006 г. Správa отпуска на г-жа Landtová частична пенсия за осигурителен стаж (наричана по-нататък „обезщетение за старост“) считано от 31 март 2006 г.

16 Správa определя размера на обезщетението за старост в приложение на член 20 от споразумението и заключава, че осигурителният период, който г-жа Landtová е завършила до 31 декември 1992 г., трябва да бъде оценен по словашката схема за социална сигурност, тъй като седалището на нейния работодател се е намирало на територията на Словашката република.

17 На 14 август 2006 г. г-жа Landtová оспорва размера на отпуснатото ѝ обезщетение за старост пред Městský soud v Praze (съд на гр. Прага), като счита, че Správa не е взела предвид всички завършени от нея осигурителни периоди.

18 На 23 май 2007 г. Městský soud v Praze отменя решението на Správa в приложение на решението на Ústavní soud, според което, когато чешки гражданин отговаря на законовите условия за пораждане на право на обезщетение за старост и националното законодателство му дава право на обезщетение с размер, по-висок от размера, изчислен в приложение на споразумението, Správa е длъжна да гарантира получаването на обезщетение в размер, съответстващ на по-голямата

претенция. Вследствие на това Městský soud v Praze достига до извода, че размерът на обезщетението за старост, платено на г-жа Landtová от Správa, трябва да бъде изравнен, за да достигне размера, който жалбоподателката по главното производство е можела да претендира, ако беше завършила целия осигурителен период преди 31 декември 1992 г. по схемата за социална сигурност на Чешката република.

19 Správa подава касационна жалба до Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд).

20 На 16 януари 2008 г. Nejvyšší správní soud отменя решението на Městský soud v Praze и му връща делото за повторно разглеждане. Nejvyšší správní soud изразява съмнения за съвместимостта на решението на Ústavní soud и на преференциалното третиране, което е предоставено по този начин на чешките граждани, с принципа на равно третиране, прогласен в член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71.

21 Městský soud v Praze не променя позицията си и приема, основавайки се на посоченото решение на Ústavní soud, че Správa трябва да изравни размера на отпуснатото на жалбоподателката по главното производство обезщетение за старост, така че то да достигне размера, който тя би могла да получи, ако беше изцяло подчинена на чешката схема за социална сигурност.

22 Správa подава отново касационна жалба до Nejvyšší správní soud, като изтъква, че задължението за изравняване на обезщетенията за старост единствено на лицата с чешко гражданство, пребиваващи на територията на Чешката република и имащи завършен осигурителен период по времето на Чехословашката федерална република, оценен в приложение на член 20 от споразумението, е в разрез с прогласения в член 3 от Регламент № 1408/71 принцип на равно

третиране. Освен това подобно задължение предполагало да се вземат предвид и словашките осигурителни периоди с цел да се увеличи размерът на чешкото обезщетение за старост, докато двойното зачитане на един и същ период било забранено по силата на член 12 от Регламент № 1408/71.

23 Според Nejvyšší správní soud, в приложение на решението на Ústavní soud Správа зачита осигурителните периоди, завършени от заявителя на обезщетението в рамките на схемата за социална сигурност на Чехословашката република, въпреки че по силата на член 20 от споразумението словашката социалноосигурителна институция е компетентна да направи това. Подобен начин на действие можел да доведе не само до изменение на критерия за определяне на компетентната държава за зачитане на съответните осигурителни периоди, но и до двойно зачитане на един и същ осигурителен период.

24 Макар и да не оспорва факта, че г-жа Landtová отговаря на всички предварителни условия за изравняване на размера на обезщетението за старост, запитващата юрисдикция все пак намира за противоречащо на член 12 ЕО и на член 3 от Регламент № 1408/71 условието за чешко гражданство, което по своето естество поставя в по-неблагоприятно положение гражданите на други държави членки, при все че те отговарят на другите условия за пораждане на правото на въпросното обезщетение. Също възниквал въпросът за съвместимостта на условието за постоянно пребиваване с член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71.

25 При тези обстоятелства Nejvyšší správní soud решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли разпоредбите на точка 6 от част А от приложение III във връзка с член 7, параграф 2, буква в) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 [...], съгласно които продължава да се прилага критерият за определяне на държавата правоприемник, компетентна да направи оценка на осигурителните периоди, завършени от заетите лица до 31 декември 1992 г. по схемата за социална

сигурност на бившата Чехословашка федерална република, да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национална правна норма, по силата на която за целите на пораждането на правото на обезщетение и определянето на неговия размер чешката социалноосигурителна институция следва да взема предвид целия осигурителен период, завършен на територията на бившата Чехословашка федерална република до 31 декември 1992 г., дори ако съгласно посочения по-горе критерий оценяването на този период попада в компетентността на словашката социалноосигурителната институция?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, следва ли разпоредбите на член 12 от Договора за ЕО във връзка с член 3, параграф 1, член 10 и член 46 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 [...], да се тълкуват в смисъл, че не допускат осигурителен период, завършен преди 31 декември 1992 г. по схемата за социална сигурност на бившата Чехословашка федерална република, който веднъж вече е бил взет предвид в същата степен за целите на обезщетяването по словашката схема за социална сигурност, да бъде взет изцяло предвид по силата на посочената по-горе национална правна норма за целите на пораждането на правото на обезщетение за старост и определянето на неговия размер, само по отношение на граждани на Чешката република, които пребивават на нейна територия?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

26 Словашката република изразява съмнения относно допустимостта на поставените въпроси, като поддържа, че искането от запитващата юрисдикция тълкуване на принципа на недопускане на дискриминация е ирелевантно за разрешаването на спора по главното производство и няма никаква връзка с действителността или с предмета на този спор, доколкото г-жа Landtová

отговаря на всички предварителни условия за плащането на чешкото допълнително обезщетение за старост, както те са предвидени в решението на Ústavní soud и следователно спрямо нея не е допусната никаква дискриминация.

27 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени предвид особеностите на делото както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда (вж. Решение от 15 юни 2006 г. по дело Acereda Herrera, C-466/04, Recueil, стр. I-5341, точка 47).

28 Ето защо, след като отправените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 38 и Решение от 10 март 2009 г. по дело Hartlauer, C-169/07, Сборник, стр. I-1721, точка 24). Това не е така, по-конкретно когато поставеният на Съда проблем е от хипотетично естество или когато поисканото от националната юрисдикция тълкуване на правило на Съюза или разглеждане на неговата валидност няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство (вж. в този смисъл Решение от 9 ноември 2010 г. по дело Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, Сборник, стр. I-11063, точка 40).

29 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 30 от своето заключение, настоящият случай не е такъв. Въпреки че г-жа Landtová извлича полза от прилагането на решението на Ústavní soud, това решение е оспорено както от Správa, така и от запитващата юрисдикция.

30 Следователно преюдициалното запитване трябва да се обяви за допустимо.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

31 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали разпоредбите на точка 6 от част А от приложение III към Регламент № 1408/71 във връзка с член 7, параграф 2, буква в) от същия допускат национална норма като разглежданата по главното производство, която предвижда плащането на допълнително обезщетение за старост, когато размерът на обезщетението, отпуснато в приложение на член 20 от споразумението, е по-нисък от този, който би бил получен, ако пенсията за осигурителен стаж беше изчислена в зависимост от правните норми на Чешката република.

32 Следва да се напомни, че действието на горепосочените разпоредби на Регламент № 1408/71 се изразява в запазване в сила на член 20 от споразумението, който установява критерия за определяне на приложимата схема и че органът, компетентен да предостави социалноосигурителните обезщетения, е този на държавата по пребиваването на работодателя към момента на разделянето на Чехословашката федерална република.

33 От акта за преюдициално запитване следва, че първият поставен въпрос е възникнал от опасенията, свързани с риска прилагането на решението на Ústavní soud да доведе до двойно зачитане на един и същ осигурителен период и да накърни прилагането на критерия, произтичащ от посочения член 20 от споразумението.

34 Както следва от предадената на Съда преписка, според Ústavní soud член 20 от споразумението трябва да се тълкува в смисъл, че когато чешки гражданин отговаря на законовите условия за пораждане на правото на пенсия, чийто

определен от чешкото право размер е по-висок от размера, предвиден в споразумението, Správa е длъжна да следи размерът на пенсията за осигурителен стаж, който този гражданин получава, да достигне размера, съответстващ на предвидения в националното законодателство размер, и вследствие на това да допълни при необходимост размера на платената от другата договаряща страна пенсия за осигурителен стаж. Správa е длъжна също да вземе предвид пенсията за осигурителен стаж, платена от другата договаряща страна в съответствие със споразумението, за да избегне двойно получаване на две пенсии за осигурителен стаж от един и същ вид, предоставени на едно и също основание от две различни социалноосигурителни институции.

35 От практиката на Ústavní soud ясно следва, че въведеното с член 20 от споразумението правило за разпределяне между чешките и словашките социалноосигурителни институции на компетенциите за зачитане на осигурителните периоди, завършени преди датата на разделянето на Чехословашката федерална република, не се оспорва, нито е изменено, тъй като тази практика цели единствено да увеличи размера на отпуснато в приложение на споразумението чешко обезщетение за старост, така че то да достигне размера, който би бил отпуснат, ако се приложи единствено вътрешното право.

36 Както генералният адвокат посочва в точка 37 от своето заключение, разглежданото по главното производство допълнително обезщетение не води до оспорване нито на приложимата схема, нито на компетентността на властите, посочени в споразумението, а само позволява в приложение на това споразумение да се иска от друга социалноосигурителна организация допълнително обезщетение, което да се добави към общото обезщетение.

37 Както Европейската комисия поддържа, Ústavní soud се задоволява с констатацията, че е необходимо изравняване на размера на отпуснатото в приложение на член 20 от споразумението чешко обезщетение за старост спрямо размера, който осигурено лице щеше да получи, ако този размер беше изчислен единствено по правилата на вътрешното право, когато този последен размер надвишава получения по силата на разпоредбите на споразумението.

38 При това положение не става въпрос за отпускане в Чехия на паралелно обезщетение за старост, нито за двойно зачитане на един и същ осигурителен период, а единствено за заличаване на обективно установени различия между обезщетения с различен произход.

39 Налага се констатацията, че подобен подход позволява да се избегне „припокриване на приложимите национални законодателства“ в съответствие с целта, залегнала в осмо съображение от Регламент № 1408/71, и не влиза в разрез със закрепения в член 20 от споразумението критерий за разпределяне на компетенциите, запазен в приложение на член 7, параграф 2, буква в) от Регламент № 1408/71 във връзка с точка 6 от част А от приложение III към този регламент.

40 С оглед на гореизложеното на първия поставен въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на точка 6 от част А от приложение III към Регламент № 1408/71 във връзка с член 7, параграф 2, буква в) от него допускат национална правна норма, като разглежданата по главното производство, която предвижда плащането на допълнително обезщетение за старост, когато размерът на същото, отпуснат в приложение на член 20 от споразумението, е по-нисък от този, който би бил получен, ако пенсията за осигурителен стаж беше изчислена в приложение на нормите на правото на Чешката република.

По втория въпрос

По наличието на дискриминация

41 С втория поставен въпрос запитващата юрисдикция иска да се определи по същество дали решението на Ústavní soud, което позволява изплащането на допълнително обезщетение за старост единствено на лицата с чешко гражданство,

пребиваващи на територията на Чешката република, води до дискриминация, несъвместима с член 12 ЕО, както и с разпоредбите на член 3, параграф 1 във връзка с член 10 от Регламент № 1408/71.

42 В това отношение следва да се напомни, че член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 има за цел да осигури, в съответствие с член 39 ЕО, в полза на лицата, по отношение на които се прилага този регламент, равно третиране в областта на социалната сигурност, независимо от националността, премахвайки в това отношение всякаква дискриминация, произтичаща от националните законодателства на държавите членки (Решение от 18 януари 2007 г. по дело Celozzi, C-332/05, Сборник, стр. I-563, точка 22).

43 Впрочем от преписката несъмнено следва, че в решението си Ústavní soud провежда дискриминация, основана на гражданството, между местните граждани и гражданите на другите държави членки.

44 Що се отнася до условието за постоянно пребиваване на територията на Чешката република, следва да се напомни, че принципът на равно третиране, предвиден в член 3, параграф 1, забранява не само явната дискриминация, основана на националността на лицата, ползващи се от схеми за социална сигурност, но и всички скрити форми на дискриминация, които при прилагане на други критерии за разграничаване водят до същия резултат (Решение по дело Celozzi, посочено по-горе, точка 23).

45 Също така за непряко дискриминационни следва да се считат условията по националното право, които, независимо че не се прилагат различно според националността, засягат значително или до голяма степен работниците мигранти, както и еднакво приложимите условия, които могат да бъдат по-лесно изпълнени от работниците — местни граждани, отколкото от работниците мигранти, или които могат по-специално да се окажат в ущърб на последните (Решение Celozzi, посочено по-горе, точка 24).

46 Такъв е случаят с условие за постоянно пребиваване, като разглежданото по главното производство, което засяга основно работниците мигранти, които пребивават на територията на държави членки, различни от държавата, от която те произхождат.

47 Пред Съда не е представено нито едно доказателство, с което може да се обоснове подобно дискриминационно третиране.

48 Освен това следва да се напомни, че член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71 въвежда принципа за премахване на клаузите за пребиваване, като защитава заинтересованите лица срещу вредите, които би могло да породи прехвърлянето на тяхното място на пребиваване от една държава членка в друга.

49 От гореизложеното следва, че в решението на Ústavní soud се провежда пряка дискриминация, основана на гражданството, както и непряка дискриминация, основана на гражданството, произтичащи от критерия за пребиваване, спрямо лицата, които са се възползвали от правото си на свободно движение.

По последиците от установяването на допусната дискриминация

50 След констатацията, че правилото, изведено от решението на Ústavní soud, е дискриминационно, следва да се определят свързаните с това практически последици както за лицата, поставени в по-неблагоприятно положение вследствие на прилагането на това правило, така и за тези като г-жа Landtová, които са се възползвали от него.

51 Що се отнася до последиците от неспазването на принципа на равно третиране в ситуация като разглежданата по главното производство следва да се напомни, че след установяването на наличие на дискриминация в разрез с правото

на Съюза и до приемането на мерки за възстановяване на равното третиране спазването на принципа на равно третиране може да се гарантира единствено като на категорията лица в по-неблагоприятно положение се предоставят същите предимства като тези, от които се ползват лицата в привилегированата категория — режим, който при липсата на правилно прилагане на правото на Съюза се явява единствената законна референция (вж. Решение от 26 януари 1999 г. по дело Terhoeve, C-18/95, Recueil, стр. I-345, точка 57 и цитираната съдебна практика).

52 Що се отнася до това как констатираният дискриминационен характер на решението на Ústavní soud се отразява на лицата като г-жа Landtová, които спадат към категорията на облагодетелстваните от изведеното от това решение правило, следва да се посочи, че щом като при действащото национално право органът, компетентен да предостави пенсията, не би могъл законно да откаже да предостави на лицата в по-неблагоприятно положение допълнителното обезщетение, нищо не пречи на този орган да запази това право в полза на категорията лица, които вече се ползват от него в приложение на националната норма.

53 При условие че бъдат спазени неговите основни принципи, правото на Съюза допуска прилагането на мерки за възстановяване на равното третиране посредством намаляването на предимствата на лицата, които преди това са били поставени в по-благоприятно положение (вж. Решение от 28 септември 1994 г. по дело Coloroll Pension Trustees, C-200/91, Recueil, стр. I-4389, точка 33). При все това преди приемането на подобни мерки нищо в правото на Съюза не налага да се лиши от допълнителната социална защита, като разглежданата по главното производство, категорията лица, която вече се ползва от нея.

54 С оглед на гореизложеното на втория поставен въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на член 3, параграф 1 във връзка с член 10 от Регламент № 1408/71 не допускат национална норма като разглежданата по главното производство, която позволява плащането на допълнително обезщетение за старост единствено на чешките граждани, пребиваващи на територията на Чешката република, което от гледна точка на правото на Съюза не води непременно до лишаване от това допълнително обезщетение на лицата, отговарящи на тези две условия.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Разпоредбите на точка 6 от част А от приложение III към Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 629/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година, във връзка с член 7, параграф 2, буква в) от него, допускат национална правна норма като разглежданата по главното производство, която предвижда плащането на допълнително обезщетение за старост, когато размерът на същото, отпуснат в приложение на член 20 от двустранното споразумение между Чешката република и Словашката република, сключено на 29 октомври 1992 г. на основание мерките, предназначени да уредят положението след разделянето на 31 декември 1992 г на Чехословашката федерална република, е по-нисък от този, който би бил получен, ако пенсията за осигурителен стаж беше изчислена в приложение на нормите на правото на Чешката република.**

2) **Разпоредбите на член 3, параграф 1 във връзка с член 10 от Регламент № 1408/71, изменен и актуализиран с Регламент № 118/1997, изменен с Регламент № 629/2006, не допускат национална норма като разглежданата по главното производство, която позволява плащането на**

допълнително обезщетение за старост единствено на чешките граждани, пребиваващи на територията на Чешката република, което от гледна точка на правото на Съюза не води непременно до лишаване от това допълнително обезщетение на лицата, отговарящи на тези две условия.

Подписи